

„Ne rij! Kesala se boš!“

„Grem, pa grem! Lahko noč, zaspanke!“

Čez nekaj dni so šli otroci v šolo. Plavolas deček je veselo poskočil.

„Glejte, trobentica!“

„Ta se je zmotila,“ je menil drug. „Ker je sama, po njej bo.“

Utrgal je deček napol razcvelo cvetko in jo je ponel v šolo. Vse jo je občudovalo.

Občudovanje je včasih vaba v nesrečo

Zvonimir Maslè.

BASEN O SRAKI.

V lepi dolinici je bilo nastavljeno vranam. Lep, rumen koruzen štorž, zataknen v zemljo; nad njim zanjka iz bele konjske žime, okrog pa mala ogradica iz tankih šibic in dračja. Kdo bi se torej čudil, če je ta lepa vada privabila lačnega vrana, da je priletel k njej in poželjivo gledal koruzni štorž, ki je bil rumen kakor cekin. Poželjivo ga je gledal — saj vran je vedno lačen, posebno še po zimi, in zima je bila huda — a opazil je belo zanjko iz žime in se je zbal.

Z bližnjega drevesa ga ugleda sraka. Z velikim vriščem prileti k lepi ogradici in ga zasmehuje: „He, he, vran, kje je tvoj pogum? Tak mož, kot si ti, pa si ne upaš načeti koruznega štorža! Saj imam še jaz toliko poguma!“

In kavsnila je enkrat, dvakrat — pa že jo je stisnila ostra zanjka za vrat. Frfotala je in kričala, a zanjka je krepko držala bahato in predrzno srako.

Ko je vran videl, da ni nobene nevarnosti več, je lepo pozobal zrno za zrnom s štorža, in sraki še v slovo zavreščal: „No, gospa sraka! Kako je kaj z vašim pogumom sedaj?! Pogum res koristi, a predrznost škodí!“ Nato pa je odletel sit z glasnim: „kra“.

Bogumil Gorenjko.

